

Операция безъ лѣкаръ

(Изъ приключенията на единъ морякъ)

Непрогледна мъгла бѣ легнала върху залива на Тонкинъгъ. Гжста и мокра, тя се разстилаше като мека покривка върху бурното море. Тукъ-тамъ се разкъсваше, и топлиѣ лжи на китайското слънце сгрѣваха за мигъ мокритѣ ни тѣла. Всичко наоколо бѣ влажно и замърсено отъ гжститѣ кълба димъ, които нашиятъ параходъ „Лотосъ“ изпускаше, и които не можеха да се вдигнатъ отъ мъглата. Ние пжтувахме съ пълна пара и най-голямъ скоростъ, която нашиятъ вече остарѣлъ „Лотосъ“ можеше да развие. Бурята, която прекарахме преди нѣколко часа, бѣ помела отъ палубата всичко, което не бѣше заковано или вързано.

— Дръжете права посока и пълна пара! — ми заповѣда капитанътъ и се отегли на почивка въ кабината си. Цѣли 16 часа той бѣ седѣлъ на постъ. Сега опасностиѣ, които ни дебнѣха, бѣха намалѣли, и той мислѣше, че може да си почине нѣколко часа.

Тукъ-тамъ въ далечината се чуваха свиркитѣ на заблудени параходи, които плуваха пипнешкомъ презъ гжстата мъгла. Само ние пжтувахме съ пълна скоростъ, безъ да обръщаме внимание, че всѣки мигъ може да се сблъскаме съ нѣкой другъ събратъ.

Това си имаше причина. Нашиятъ старъ „Лотосъ“ бѣ натоваренъ съ оржжие, забранено отъ китайското правителство, а по тѣзи мѣста въ този заливъ стоятъ винаги на стража бойни китайски параходи, които тарапуватъ навсѣкжде. Съ други думи, ние носѣхме контрабанда, която трѣбваше на всѣка цена да стоваримъ на брѣга, защото всички наши парѣ бѣха вложени въ нея. Мъглата ни идѣше на помощъ, и ние имахме вече голѣми надежди.